

Enid Blyton

Slávna 5

NA ÚTEKU

Slávná 5

Slávná 5
NA ÚTEKU

Enid Blyton®

slovar

Enid Blyton: THE FAMOUS FIVE. Five Go Adventuring Again
THE FAMOUS FIVE. *Five Run Away Together*

© 1956 Hodder & Stoughton Limited.

Translation entitled: Päťka na úteku ©

2015 Hodder & Stoughton Limited.

Translation by Mária Klenková 1993, 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,

spol. s r. o., Bratislava 2015

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0432-9

Obsah

1. Letné prázdniny	7
2. Papekovci.....	14
3. Šokujúca novina.....	22
4. Chvilé strachu	30
5. Uprostred noci.....	38
6. Julian víťazom.....	45
7. Dobré správy.....	54
8. Georgin plán	61
9. Neobyčajná noc	69
10. Opäť na ostrove!	78
11. Na starom vraku.....	86
12. Jaskyňa v útesoch	93
13. Deň na ostrove	100
14. Rušná noc.....	108
15. Kto je na ostrove?.....	116
16. Papekovci sa boja.....	123
17. Edgar v šoku	131
18. Nevítaný hosť.....	138
19. Výkrik do noci	145
20. Záchranná akcia a nový väzeň	152
21. Na policajnej stanici.....	160
22. A znova na ostrove!.....	168

1.

Letné prázdniny

„Prosím ťa, George, nájdi si už konečne dajakú zábavku. Pobežete tu s Timom hore-dolu, nemôžem si pri vás ani na chvíľku oddýchnuť.“

„Prepáč, mami, nechceli sme ťa rušiť, ale pochop, je mi nanič, chýbajú mi ostatní,“ ospravedlňovala sa Georgina a chytila psa za obojok. „Neviem sa dočkať zajtrajška. Veď som bez nich už tri týždne!“

Georgina chodila so sesternicou Annou do internátnej školy. Od minulého leta prázdniny trávili aj s Anninými dvoma bratmi – Julianom a Dickom – a vždy si spolu užili, ako oni vravia, kopec zábavy. Bolo leto a z prázdnin už ubehli tri dlhé týždne. Anna, Dick a Julian odcestovali s otcom a mamou, ale Georgini rodičia si chceli trochu užiť dcérky, preto zostala doma.

Zajtra sa však deti mali opäť zísť a zvyšok prázdnin stráviť spolu na Kirrinovskej chalupe.

„Už sa na nich veľmi teším!“ vravela George psovi Timothy. „Zas nám bude fajn! Super fajn! Však, Tim, čo ty na to?“

„Haf! Haf! “ súhlasil Timothy a láskyplne olizol paničke ruku.

George najradšej nosila tričká a džínsy. Vždy sa obliekala ako chlapec a veľmi ľutovala, že ním nie je. Nemala rada svoje dievčenské meno, ani len neodvetila, keď ju oslovili Georgina, preto ju všetci radšej volali chalansky George. Už jej bolo veľmi smutno za bratrancami a sesternicou, prázdniny bez nich veru nestáli za veľa.

„Vždy som si myslela, že mi je najlepšie samej,“ zdôverovala sa George Timothy. Pes na ňu chápavo pozrel – zdalo sa, že rozumie každému jej slovu. „Len teraz vidím, aká som bola hlúpa. Vieš, Timmy, je radosť mať kamarátov, pohrať sa s nimi a podeliť o radosti i starosti.“

Timothy súhlasne mlátil chvostom o zem. Aj on sa dobre cítil v spoločnosti detí a už sa veľmi tešil na Annu, Dicku a Juliana.

George sa šla so psom prejsť na pláž. Rukou si zaclonila oči a zahľadela sa na záliv. Ústie strážil skalnatý ostrovček, na ktorom sa vypínali zrúcaniny starého hradu.

„Onedlho ťa zas navštívime, ostrovček môj,“ prihovárala sa mu nežne George. „Toto leto som sa na teba ešte nebola pozrieť, lebo loďku mám v oprave, no prídem, len čo ju dajú do poriadku. Aj teba si zas obzriem, milý hrádok. Hej, Tim, pamätáš sa, čo všetko sme tam vlani v lete zažili?“

Tim veru nezabudol na to úžasné dobrodružstvo, veď sám bol členom výpravy. Pátral spolu s deťmi v podzemí hradu, pomáhal nájsť poklad a všetko prežíval so štvoricou svojich milých kamarátov,

tešil sa rovnako ako oni. Uprel svoje verné psie oči na George a slabučko zaštekal.

„Vidím, že si nezabudol, ty môj múdry psík,“ potľapkala ho George. „Predstav si, zas sa tam vyberieme, nebude to ohromné? A zídeme aj do temníc, dobre? Jéj, pamätáš sa, ako Dick zliezol po lane do tej hlbokej studne, aby nás zachránil?“

Vzrušujúce zážitky minulého leta sa jej vynárali z pamäti a znásobovali túžbu po deťoch. George sa už nevedela dočkať svojich troch kamarátov.

„Keby nás tam mama pustila na celý týždeň – to by bolo senzačné! Žili by sme si tam ako v raji!“

Bol to naozaj Georgin ostrov. Vlastne patrila jej mame, ale tá ho rada prenechala dcérke a George ho pokladala za svoj majetok. Patrili jej aj všetky králiky, divé vtáky a ostatné zvieratká, čo tam žili.

Len čo prídu decká, navrhnem im, aby sme si tam zašli na dlhší výlet, tešila sa v duchu. Nabalíme si zásoby a všetko, čo treba, a budeme si tam žiť sami, celkom ako Robinson Crusoe!

Na druhý deň zapriahla poníka a vybrala sa deťom oproti. Mama by bola rada išla s ňou, ale necítila sa dobre. George si už o ňu robila starosti. V poslednom čase sa pričasto sťažovala na zdravie. Možno to zapríčinili letné horúčavy. Slnko páliło od rána do večera, vzduch stál, vetriček nezhadol. George nachytala dosť bronzu, poriadne zhnedla na slnku, belasé oči jej priam svetielkovali z opálenej tváre. Vlasy mala ešte kratšie ako vlani, dala sa ostrihať celkom na chlapca a vôbec nevyzerala ako dievča.

Vlak vošiel do stanice. Z okienka vagóna nadšene kývali tri ruky.

„Julian! Dick! Anna! Konečne ste tu!“ kričala natešene George.

Deti sa vyhrnuli z vlaku.

„Batohy máme v služobnom vozni!“ volal Julian na nosiča. „Čauko, George! Ako žiješ? Páni, ty si sa vytiahla!“

Všetci veru podrástli. Boli starší i múdrejší – od ich veľkého dobrodružstva na Kirrinovskom ostrove uplynul celý dlhý rok. Ani najmladšia Anna už nebola malé dievčatko. Hodila sa na George, div ju nezvalila, vyobjímala sesternicu a potom si kľakla k Timothymu a láskala sa s ním. Pes bol prešťastný, že je zas s kamarátmi.

Hlučný hlúčik postával na nástupišti, deti sa prekrikovali a Timothy brechal ostošesť.

„Už sme si mysleli, že sem nikdy nedôjdeme! Vlak sa vliekol ako slimák!“

„Jupí, Timothy, konečne sme spolu, kamoško!“

„Haf! Vuf! Haf!“

„Ticho, Tim, sadni si, miláčik, už si ma celého obskákaj! Pozri, ako vyzerám! Ty náš mudrecko, ani si nevieš predstaviť, ako sa teším, že ťa vidím!“

„Haf, haf!“

Nosič priniesol batožinu, naložil ju do bričky, George šibla bičikom a poník vykročil na cestu. A piati cestujúci družne debatovali, napínali hlasivky a kričali jeden cez druhého, no Tim ich prehlušil svojím hromovým psím hlasom.

„Dúfam, že teta nie je vážne chorá,“ poznamenal Julian. Chlapec si veľmi obľúbil tetu Fanny. Bola to dobrá duša, milá a srdečná, vždy si pre nich našla čas i láskavé slovo.

„A čo strýko Quentin? Ten je v poriadku?“ prezvedala Anna.

Súrodenci nemali strýka veľmi v láske. Bol veľmi náladový, neraz vybuchol ako sopka, a hoci nemal nič proti deťom a rád ich uvítal vo svojom dome, nevenoval im pozornosť. Preto sa v jeho spoločnosti necítili najlepšie, pri ňom vždy sedeli ako na ihlách a boli radi, keď ho nevideli.

„Otec je okej,“ zašvitorila George. „Iba sa strachuje o mamu. Zdá sa mi, že si ju veľmi nevšíma, keď je zdravá a veselá, no len čo ju drapne dáka choroba, hneď je celý preč. Radšej sa pred ním teraz majte na pozore. Veď viete, ako to s ním chodí – niekedy sa riadne našťve.“

Deti vedeli. Poznali svojho strýka. V zlosti ho bolo najlepšie obísť. No dnes im ani sto zúrivých strýkov nemohlo pokaziť náladu. Majú prázdniny – vracajú sa k moru na Kirrinovskú chalupu, Timothy sedí vedľa nich, čaká ich veselé leto a kopec zábavy!

„A zas pôjdeme na ostrov, však, George!“ zvolala Anna. „Musíme ísť. Neboli sme tam od minulého leta. V zime a na jar sa nedalo pre počasie. No teraz je zase krásne!“

„Jasné, že hej, prečo by sme nešli!“ vykrikla George a v očiach jej zažiarili hviezdičky. „Napadlo mi, či by sme sa tam nemali vybrať na dlhšie, tak na týždeň – iba my piati. Mama hádam nebude proti. Veď už sme starší, mohla by nás pustiť.“

„Čože?! Na celý týždeň? To je sen! Sami na tvojom ostrove!“ radovala sa Anna.

„Na našom ostrove!“ opravila ju George s huncútskym úsmevom. „Zabudla si, že sme si ho roz-

delili? Každý má štvrtinu. Platí, čo som povedala – je to náš spoločný majetok!“

„A čo Timothy?“ spýtala sa Anna. „Ten obíde naprázdno? Nemohli by sme ho rozdeliť na päť častí, aby sa aj jemu niečo ušlo?“

„Neboj sa, Anna, ja sa s ním rozdelím,“ rozhodla George a zastavila poníka. Štvorica i jej psí druh sa zahľadeli ponad modrastý záliv. „Tam je náš zlatučký ostrovček, náš Kirrinovský ostrov!“ nadchýnala sa George. „Najradšej by som tam išla hneď. Tohto roku som tam ešte nebola, nemala som ako – loďka je v oprave.“

„Vyčkaj, pôjdeme spolu!“ žiaril Dick. „Zaujímalo by ma, či sú tie králiky ešte vždy také krotké.“

„Ha!“ ozval sa okamžite Timothy. Stačilo mu len začuť, že je reč o králikoch, a už sa triasol od vzrušenia.

„Nebrús si na ne zuby!“ karhala ho George. „Vieš dobre, že im nesmieš ubližovať! Nebude nijaká naháňačka, jasné?“

Timothy zvesil chvost a smutno sa zadíval na George. Vo všetkých šibalstvách boli zajedno, iba v názore na králiky nie. Tim bol presvedčený, že sú stvorené na to, aby ich dobre popreháňal, a George mu tú zábavu nechcela dožičiť.

„Hijó!“ zvolala po chvíli a zatiahla opraty. Poník sa poslušne dal do poklusu a onedlho zastali pred Kirrinovskou chalupou.

Spoza domu sa k nim prišuchtala namrzená ženská, prišla im pomôcť s batohmi. Deti ju tu predtým nevideli.

„George, kto je to?“ zašepkali zborovo.

„Nová kuchárka,“ oznamovala George. „Joanna nám už nemôže variť. Jej mama si zlomila nohu a musí sa o ňu starať. No podarilo sa nám zohnať túto kuchárku – volá sa pani Palicová, ale ja ju volám Papeková.“

„To meno jej fakt sedí,“ uškrnul sa Julian. „Naozaj vyzerá ako starý papek. Bolo by dobre, keby tu nestvrkla a čo najskôr sa vrátila bacuľka Joanna! Mám ju rád a bola milá aj k Timovi.“

„Aj stará Papeková má psa,“ povedala George. „No čosi hrôzostrašné – také staré prašivé psisko, menšie ako Tim, no a Tim ho nemôže ani cítiť.“

„A kde je vôbec?“ zvedavo sa okolo seba poobzerala Anna.

„Drží sa v kuchyni. Tim tam nesmie. Dobre to vymyslela, Tim by ho inak možno aj zožral. Stále pobehuje popri zatvorených dverách, oňucháva ich a kuchárka je z toho už na nervy.“

Všetci sa dobre bavili. Pozliezali z bričky a chystali sa dnu. Julian s novou kuchárkou už ponosili batohy do domu. George zaviedla poníka do stajne a súrodenci sa vybrali pozdraviť tetu a strýka.

„Ahojte, deti, vitajte na chalupe,“ usmiala sa na nich teta z pohovky. „Ako sa máte, moji milí? Mrzí ma, že som vám nemohla prísť oproti. Strýko Quentin nie je doma, išiel sa poprechádzať. A vy sa bežte najprv umyť a prezliecť a potom šup na olovrant!“

Chlapci zamierili rovno do podkrovnej izby s výhľadom na záliv. Anna a George zasa do svojej spoločnej izbičky. Ako dobre bolo opäť v Kirrine! Koľko len zábavy si užijú s George a skvelým psíkom Timom!

2.

Papekovci

Zobudiť sa na Kirrinovskej chalupe – to bol pôžitok. Slnko už zvedavo nazeralo do oblokov a z diaľky sem doliehal šum mora. Stačilo vyskočiť z postele, zahľadiť sa na belasý záliv s nádherným ostrovčekom pri samom ústí a človek sa cítil ako v raji.

„Ešte pred raňajkami sa idem okúpať,“ vykrikol Julian a chytró si natiahol plavky. Ideš aj ty, Dick?“

„Jasné! Ide sa! Zavolaj aj baby. Pôjdeme všetci.“

A tak si štvorica veselo vykračovala dolu chodníčkom. Tim klusal za deťmi, nadšene vrtel chvostom a dychčal, až mu ružový jazyk visel z papule. Aj on vošiel do vody a preháňal sa okolo kamarátov. Všetci vedeli dobre plávať, no Julian s George boli najlepší.

Vyliezli z vody, vydrhli sa uterákmi, natiahli si džínsy a tričká a hladní ako vlci sa rozbehli na raňajky.

V záhrade pri dome postával chlapec. „A to je zas kto?“ spýtala sa Anna a prekvapene naňho zízala.

„Ále, to je Edgar, syn Papekovej. Príšerná otrava. Správa sa ako chumaj, vyplazuje na mňa jazyk a trepe somariny.“

Len čo sa deti priblížili k bránke, začal si Edgar pospevovať. Anna zastala a počúvala.

„Džordží-pordží, hlúpa opica!“ vykrikoval a strúhal grimasy. Bol to asi trinásťročný, trochu prihlúply, zato prefikáný chlapec. „Džordží-pordží, hlúpa opica!“

George očervenela od zlosti. „Je ako pokazený gramofón. Večne opakuje to isté. Asi sa mu nepáči moje meno. Myslí si, že je veľmi múdry. Strašne ho neznášam.“

„Zavri zobák, ty chmuľo!“ okríkol ho Julian. „Vôbec nie si zábavný!“

„Džordží-pordží,“ spustil znovu Edgar s tupým úsmevom na širokej červenej tvári. Julian vykročil k nemu a chlapec ihneď zdupkal do domu.

„Trápny!“ hneval sa Julian. „George, prečo si mu ešte neplesla? Najradšej by som ho nakopal a vytrhal mu uši. Prečo ho trochu neuzemníš? Veď ty si si nikdy nenechala skákať po hlave!“

„Ani si nenechám,“ ohradila sa George. „Ide ma rozhodiť od zlosti, keď si zo mňa uťahuje, ale viem, že keby som sa doňho pustila, Papeková by hneď dala výpoveď a pochop, že chuderka mama teraz naozaj nemôže sama zvládnuť celú domácnosť. A tak sa musím držať na uzde a veriť, že sa bude aj Timmy.“

„George, ty si teda kanón!“ usúdil obdivne Julian, lebo vedel, že sesternica je prchká a ovládnuť sa pre ňu nie je maličkosť.

„Asi zabehnem pozrieť, či mama nechce raňajky do postele. Prosím ťa, daj chvíľu pozor na Tima, aby náhodou neskočil na Edgara, keby sa mu ten tupec priplietol do cesty.“

Julian chytil psa za obojok. Tim zlostne vrčal, kým bol Edgar v záhrade, no teraz sa už utíšil, poslušne stál pri chlapcovi, iba nozdrami nepokojne vetril, akoby sa chcel pustiť po stope.

Zrazu sa z kuchyne vynorilo šeredné biele psíča. Chvost sa mu plantal medzi labami, špinavý kožuch malo miestami podriapaný.

„Haf! Haf!“ potešil sa Timmy, vytrhol sa Julianovi a skočil ku psovi. Chlapec skoro spadol, neudržal Tima – pes poriadne vyrástol a zmocnel. Tim sa nadšene vrhol na protivníka, ten sa mykol, strašne zaskučal a chcel hodiť spiatočku do kuchyne.

„K nohe, Tim, k nohe!“ zareval Julian, ale Tim neposlúchol. V bojovom ošiali sa pokúšal zahryznúť protivníkovi do ucha – zjavne to myslel vážne. Pes pišťal, privolával pomoc a o chvíľu sa vo dverách zjavila kuchárka s panvicou v ruke.

„Privolaj si to psisko!“ jačala a zahnela sa panvicou na Tima, ten sa však uhol, odniesol si to jej vlastný pes a ešte väčšmi sa rozvrešťal.

„Neoháňajte sa tým hrncom! Ešte im obom ublížite! K nohe, Tim, k nohe!“

Vtom sa tam priplichtil vystrašený Edgar. Zohol sa po kameň a striehol na vhodnú chvíľu, kedy ho bude môcť šmariť do Tima.

„Neopováž sa hodiť ten kameň! Počul si? Ty zlo duch jeden!“ kričala Anna.

Uprostred toho zmätku prikvitol namosúrený strýko Quentin. Tvár mu horela od zlosti.

„Božemôj! Čo je to tu zas za cirkus! Čo má znamenať ten rámus?!“

Vzápätí sa z domu ako víchor vyrútila George a bežala ochrániť svojho miláčika. Vrhla sa na oba psy a chcela ich od seba odtrhnúť.

„Bež preč, George!“ zreval na ňu otec. „Čo si sa zbláznila? Nemôžeš ich predsa oddeliť holými rukami! Rýchlo hadicu!“

Záhradná hadica bola pripojená k neďalekému kohútiku na vodu. Julian bol jedným skokom pri nej, otočil kohútikom, zdvihol ju a namieril na psy. V okamihu sa ocitli pod prúdom vody a prekvapene od seba odskočili. Julian si všimol, že Edgar stojí obďaleč. Neodolal pokušeniu, pootočil hadicu a zasiahol ho plným prúdom. Chlapec vykrikol a hnal sa dnu, premočený do nitky.

„Prečo si to urobil?“ hneval sa strýko Quentin. „George, okamžite priviaž Timothyho. Prosím vás, pani Palicová, nevravel som vám, že si toho svojho psa máte vodiť na remienku? Neželám si tu takéto výstupy! A čo je s raňajkami? Zasa raz meškáme?“

Pani Palicová sa šomrúc vyparila do kuchyne a vzala so sebou aj svojho zmoknutého psa. George namrzene priväzovala Tima. Pes si ľahol do búdy a vysielal k svojej panej prosebné pohľady.

„Vravela som ti, že si nemáš všímať toho všivavého psa,“ dohovárala mu prísny tónom. „Vidiš, čo si narobil! Otec sa kvôli tebe rozzúrila, kuchárka sa naštvála a stopro nám neupečie koláč!“

Timmy zaskučal, zložil hlavu na predné laby a vylízal si z kútika papule zopár protivníkových chlпов. Trápilo ho, že je na reťazi. Aspoňže sa mu podarilo odhryznúť tej psej príšere kúštik ucha!

Potom sa deti išli naraňajkovať. „Prepáč mi, George, mrzí ma, že som Tima nezvládol,“ ospravedlňoval sa Julian sesternici. „Skoro mi odtrhol rameno. Je z neho hotový silák!“

„Tak, tak. Vyrástol a zmocnel,“ prehodila pyšne George. „To papekovské psisko by zhltol ako malinu a Edgara tiež.“

„A mohol by aj pani Papekovú,“ dodala Anna. „Všetkých dokopy. Vôbec sa mi nepáčia.“

Raňajky prebehli v stiesnenej atmosfére. Teta Fanny neprišla do jedálne, za vrchstolom zato sedel strýko Quentin – a namosúrený strýko Quentin veru nebol príjemný stolovník. Zlostil sa na George, zazeral na ostatných a z očí mu sršali blesky. Anna už bezmála ľutovala, že na chalupu vôbec prišli. Nálada sa jej však hneď zlepšila, keď si spomenula, čo ich v tento deň čaká. Obed si vezmú so sebou a pôjdu na pláž, a možno sa vyberú aj na ostrov! A nebudú mať na krku strýka Quentina, nikto im nebude kaziť náladu!

Kuchárka pozbierala misky od kaše, priniesla opekanú slaninku a tresla taniere na stôl.

„Nešlo by to trochu tichšie?“ upozornil ju pán domu. Palicová mlčala. Bála sa strýka Quentina, očividne pred ním mala rešpekt. Ďalšie porcie už položila celkom potichu.

„Aký máte dnes program?“ spýtal sa strýko, keď dojedali. Trochu pookrial a rád by bol videl vôkol seba veselšie tváre.

„Chceli by sme si urobiť piknik,“ oznamovala dychtivo George. „Pýtala som sa mamy a dovolila, ak nám kuchárka prichystá jedlo.“

„Vidí sa mi, že sa do toho veľmi nepohrnie, no môžete ju poprosiť,“ prehodil žartovne strýko Quentin a deti sa zdvorilo usmiali.

Zavládlo ticho. Ani jeden z nich netúžil prosiť pani Palicovú o láskavosť.

„Keby aspoň nebola privliekla toho Smraďa,“ zamýšľala sa nahlas George. „Sú s ním len samé opletačky.“

„Vari sa tak volá jej syn?“ prekvapil sa strýko.

George sa uškrnula. „Nie, nie, aj keď by mu to meno sedelo ako uliate – strašne nerád sa umýva a veselo si zapácha. Myslela som psa. Volajú ho Raďo, ale premenovala som ho na Smraďa, lebo aj ten smrdí až hrôza.“

„To meno sa mi vonkoncom nepáči,“ krútil hlavou otec a ostatní sa už išli ušúľať od smiechu.

„Máš pravdu, nie je najkrajšie, ale ani ten pes nie je práve krásavec.“

Napokon sa teta Fanny prihovorila u kuchárky, aby deťom prichystala jedlo na piknik. Raňajkovala v posteli, a keď Palicová prišla po podnos, poprosila ju, či by ju nezastúpila. A nechotná kuchárka navela privolila.

„Nevedela som, že mi na krk pribudnú ešte tri decká,“ hundrala. „Na ničom takom sme sa nedohodli.“

„Pani Palicová, veď som vám predsa vravela, že prídu, vari ste zabudli?“ vysvetľovala pokojne teta Fanny. „Naozaj som netušila, že ma choroba až